

I. I. U.

II

1303

L

ACADEMIA ROMÂNĂ
MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE
SERIA III TOMUL XIII MEM. 5

DOUA SCRISORI ALE LUI ATANASE ANGHEL

DE

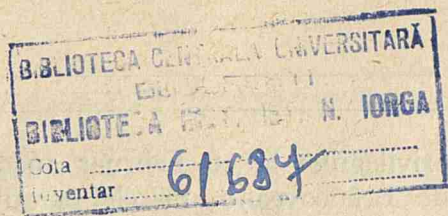
N. IORGA
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

MONITORUL OFICIAL ȘI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

1932

	<u>Lei</u>
N. IORGA. I. Intre Domnii Moldovei și ai Țării Românești, cum se făcea corespondența; II. Zugravi noi și vechi.	10.—
N. IORGA. Scrisori domnești din arhivele dela Stockholm.	20.—
<u>TOMUL XI (1930)</u>	<u>340.—</u>
N. IORGA. Există o scrisoare de trădare a lui Mihai Viteazul?	30.—
G-ral R. ROSETTI. I. Știri mărunte și note relative la istoria armamentului la noi; II. Când s'a adoptat steagul tricolor la noi.	20.—
G. BALȘ. I. Biserica din Lujeni; II. Pridvorul bisericilor moldovenești.	50.—
S. MEHEDINȚI. Coordonate etnografice. Civilizația și cultura.	60.—
N. IORGA. I. Originea lui Ștefan Râzvan; II. Petrecerea lui Vasile Lupu în exilul dela Constantinopol.	10.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ștefan-cel-Mare până la acea a lui Matei-Basarab. I. Armamentul.	25.—
N. IORGA. Octoihul Diacului Lorinț.	15.—
ANDREI RĂDULESCU. Juristul Andronache Donici.	30.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ștefan-cel-Mare până la acea a lui Matei-Basarab. II. Organizarea.	25.—
ION I. NISTOR. Decorarea lui Avram Iancu și a camarazilor săi.	55.—
ANDREI RĂDULESCU. Asemănări între ideile primitive ale poporului din Bretania și ale poporului român.	20.—
<u>TOMUL XII (1931—32)</u>	<u>300.—</u>
ANDREI RĂDULESCU. Influența belgiană asupra Dreptului român.	25.—
N. IORGA. Un pact de familie și o nuntă domnească în 1587.	7.—
N. IORGA. La cronologia vechilor Domni moldoveni.	5.—
N. IORGA. Pretendentul Nicolae Basarab în Elveția.	5.—
ION I. NISTOR. Opera d-lui N. Iorga.	10.—
ION I. NISTOR. Un român iscoadă la 1683 în tabăra Regelui Sobieski la Viena.	20.—
N. IORGA. Testamentul lui Nicola Nicolau	12.—
N. IORGA. Apelul către unire al lui Cuza-Vodă la 1859	5.—
N. IORGA. Un nou izvor cu privire la Mihai Viteazul și Radu-Șerban	12.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ștefan-cel-Mare până la acea a lui Matei Basarab. III. Tactica.	50.—
N. IORGA. «Moștenii» din Cremenari.	18.—
N. IORGA. Mormântul Doamnei Neaga și al neamului ei.	5.—
N. IORGA. Publicații străine privitoare la istoria contemporană a Românilor	5.—
N. IORGA. Moșneni de pe Vârbilău și de pe valea Buzăului	12.—
N. IORGA. I. Pedagogia unui jurisconsult fanariot din București la 1780. II. Intoarcerea unei pribege: Doamna Maria Minio.	15.—
N. IORGA. Contribuții la istoria modernă a Galaților.	20.—
AL. LĂPEDATU. Din grijile și greutățile unei domnii.	25.—
N. IORGA. Știri nouă privitoare la familia lui Petru Șchiopul	15.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ștefan-cel-Mare până la acea a lui Matei Basarab. IV. Fortificațiunea	40.—
<u>TOMUL XIII (1932)</u>	
N. IORGA. Un cugetător politic moldovean dela jumătatea secolului al XIX-lea: Ștefan Scarlat Dăscălescu	45.—
N. IORGA. Doamna Elina a Țării-Românești ca patroană literară	10.—
I. I. NISTOR. Bisericile și școala greco-română din Viena	45.—
N. IORGA. Ceva din legăturile domniilor românești cu Ierusalimul	20.—
N. IORGA. Două scrisori ale lui Atanase Anghel	10.—

DOUĂ SCRISORI ALE LUI ATANASE ANGHEL

DE

N. IORGA

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Sedința dela 22 Aprilie 1932

D-l consilier ministerial Bratu mi-a dăruit două importante acte ardelenesti găsite între hârtiile părintelui său, — rămășițe destinate peirii ale unor arhive prădate, ca atâtea altele, într'o țară fără respect pentru trecut și fără înțelegere pentru dânsul.

Ele adaugă la cunoștințele, destul de numeroase, pe cari le avem cu privire la Mitropolitul ardelean Atanasie, devenit, de pe urma unirii cu Biserica apuseană, simplu episcop de Făgăraș.

Întâia scrisoare a acestuia, adresată cardinalului Kolonic, principalul factor și marele patron al Unirii, e scrisă la câteva luni numai după ce Atanasie fusese sfințit la București ca urmaș al vechilor șefi bisericești ai Românilor din Ardeal, legați de Scaunul Mitropoliei muntene, dar încă în April-Iunie din acelaș an 1698 se făcuseră la Curte, după o înțelegere anterioară, toate formele pentru unirea Bisericii lui cu catolicitatea ¹⁾, întărindu-se Unirea de soborul adunat în Octombre ²⁾. Până la 16 Novembre se acordau dela Viena privilegiile făgăduite în schimb pentru actul de supunere ³⁾ și după zece zile numai dela această dată urmă scrisoarea de față, care se intercalează între această lună și între confirmăția

¹⁾ N. Iorga, *Istoria Bisericii românești*, II, ed. a doua, pp. 9, 18 și urm.

²⁾ *Ibid.*, pp. 22—23.

³⁾ Toate aceste documente sunt analizate după Nilles, *Symbolae* (unele și după publicația în *Magazinul istoric*, III, p. 285 și urm.).

definitivă a privilegiilor la 16 Februar 1699⁴⁾. Toate acestea pe ascuns de Brâncoveanu, marele ocrotitor și donator de până atunci, care trebuia să întărească « Mitropolitului » și « întregului sinod al Sfintei Mitropolii » donația lui Mihai Viteazul în « câmpul Merișanilor » din Argeș, care și azi se păstrează ca una din cele mai frumoase proprietăți din județ¹⁾. Numai în acest an 1700 eră să se recunoască într'un mare sobor trecerea îndeplinită, Atanasie deținând titlul arhiepiscopal metropolitan²⁾.

Deocamdată, în 1698 vedem un om dezorientat. Iscălește « Vlădică », dar secretariul, și el un începător stângaci, adaugă traducerea latină: « episcopus professionis valachicae in Transylvania », și la Curte acest titlu se menține. Se pricepe a-și întinde o mare iscălitură solemnă, însă n'are decât vechea pecete îndătinată, cu cei trei îngeri, cari au devenit apoi subiect favorit pentru iconarii ardeleni, până la fabricanții naivi și grosolani dela Nicula. Iar pecetea mică peste hârtie e aceea, latină, a înaintașului, Teofil.

« Vlădica » se arată desperat de situația materială în care și-a găsit Biserica. El nu vede altă cale de îndreptare decât să meargă însuș la Curte, dar pentru aceasta vrea, ca să evite orice greutate și neplăceri, să fie chemat acolo.

O călătorie care, după cât știm, nu pare a-i fi fost aprobată.

Dar din această umilă suplică se desface motivul legăturilor cu Roma, pe care, urmând exemplul înaintașului, le înjghebase: lipsa mijloacelor de întreținere. Și totuș de această Biserică se ținea o întreagă clasă de negustori români, și ortodocși în genere, nu numai în prosperul Brașov.

Scrisoarea a doua aparține aceluși an 1711, în care Unirea pareă că se periclitează, Atanasie însuș fiind silit să iscălească o declarație de sobor prin care se revenia la legea veche³⁾. Într'însa, adresată arhiepiscopului de Esztergom (Agrida),

¹⁾ *Ibid.*

²⁾ *Magazinul istoric*, III, pp. 305—306.

³⁾ Iorga, *Studii și documente*, XII, pp. 282—283, Nr. XI.

⁴⁾ Iorga, *Ist. Bisericii*, II, p. 41 (după Nilles).

Cristian-August de Saxonia, succesorul lui Kolonics, se anunță trecerea la Unire a Maramurășului.

« A sosit aici la Alba-Iulia », spune petiționarul, « un oarecare episcop maramurășean de rit grecesc, de nație valahă, care mi s'a înfățișat și, luminat de harul Duhului Sfânt, mi-a făcut cunoscut că vrea să se unească și el cu Sfânta Biserică romano-catolică ». Se observă că Maramurășul eră legat de Scaunul bălgrădean înainte de Unire, și că după aceasta a fost smuls — la calvinism — de o samă de « eretici », între cari contele Nicolae Bethlen, « care în momentul de față e deținut la Viena ». E vorba de păstorirea reformată a episcopului Ion sau Iov Țircă, nu de a ortodoxului ¹⁾ Iosif Stoica, nemeșul care, în opoziție cu unitul Iosif de Camilli, titular de Sivas, care trăește până la 1726, a păstorit, cu intermitențe, de prigonire și de fugă, eparhia maramurășeană până în 1711, chiar ²⁾. Supt acest episcop stau « patru protopopi mai mari și trei mai mici ».

Noul Vlădică e dispus, după ce i s'a cetit de secretarul Scaunului Albei-Iulii profesia de credință catolică, să facă o declarație publică. Dar lui Atanasie i s'a părut că trebuie să se întrebe mai întâiu guvernul și de aceea l-a trimis pe convertit, cu teologul-epitrop Francisc Szunyogh, la generalul comandant, care și acesta îl recomandă generalului Montecuccoli, care operă în aceste regiuni bântuite de răscoala lui Francisc Rákóczy.

Părerăa lui este că trecerea la catolicism a neofitului să fie întovărășită de aceleași favoruri și imunități ca aceea a episcopiei ardeline.

Dar, cu acest prilej, Atanasie nu uită să ceară a i se restitui, în ciuda comisarului suprem Ignațiu Haan, berăria, uzurpată în cursul ultimelor tulburări, dela care Biserica unită își trăgea oarecare venituri. Aceeaș preocupăție de câștig înseamnă dela un capăt la altul păstorirea acestui om de o așă de mlădioasă ambiție.

¹⁾ El se intitulează pe antimisul său: « părintele Iosif Stoica, cu mila lui Dumnezeu pravoslavnic episcop maramurășean, exarh al stavropighiei patriarhale a Țarigradului, administrator al Mitropoliei Belgradului, Ardealului, ș. a. »; Iorga, *Studii și doc.*, XII, p. 298, Nr. V.

²⁾ *Ibid.*, pp. 330—1. Cf. *ibid.*, pp. LI—LII.

Știm cine erà călugărul venit la Alba-Iulia să se ofere Unirii. În adevăr, acum un sfert de veac, tipăriam însăș scrisoarea, din 25 Novembre 1711, cu cinci zile mai veche, prin care aceluiăș cardinal privat al Ungariei, i se adresează, arătând că s'a înfățișat pentru actul de Unire lui Atanasie și lui Szunyogh, Serafim Petrovay (din Petrova), alt nobil maramurășean, fostul protopop din Petrova, Ștefan Petrovan, auxiliar al lui Iosif Stoica, care se intitula și « administrator al Albei-Iuliei, Ardealului, etc. » — ceeace trebuia să indispuie pe Atanasie —, dar care iscălește « episcopus marmarosiensis » ¹⁾. Petiția a fost prezintată la Expoziția din Sibiiu în acel an: nu știu unde se va fi întors originalul.

Serafim nu iscălește și în limba sa. Actul a fost redactat de aceeaș mână ca și scrisoarea de mai sus a lui Atanasie: formulele întrebuințate o arată îndeajuns.

Știm și felul cum a fost primită la Cluj oferta episcopului. La 29 Decembre cunoscutul Iezuit Gabriel Hevenesî își arată îndoielile cu privire la confirmare și ideia de a i se adăugi și lui un teolog director.

Alegerea de popor și preoți nu ajunge: ca și Atanasie, Serafim ar trebui să ceară aprobarea Suveranului, singurul în drept a numi. Hirotonisit în Moldova, el trebuie reordinat ca preot și reconsacrat—tot ca în cazul lui Atanasie — ca episcop. E necesar să abjure ortodoxia lui. Numirea teologului implică greutate și cheltuieli. În sfârșit și el, ca și colegul său dela Alba-Iulia, ar trebui înfrânat dela numirea fără limită a preoților cari răpesc astfel domnilor de pământ robota și alte îndatoriri ²⁾.

La 1712 Ștefan-Serafim se întorsese în satul său, unde se intitula « popa Ștefan, alias Serafim, episcopul celor de legea grecească din varmeghea Maramureșului ». Niciodată nu i se îngădui să se așeze la Sighet și situația lui de Vlădică neconfirmat, lipsit de ajutorul teologului, se târî până la data, necunoscută, când îl înlocuî sau îi succedă Dosoftei Teodorovici ³⁾.

* * *

¹⁾ Iorga, *Studii și documente*, XII, pp. 283—4, Nr. XIII; *ibid.*, p. LIII; XIII, p. 164, Nr. CV.

²⁾ *Ibid.*, pp. 284—285, Nr. XIV.

³⁾ *Ibid.*, p. LIII. Cf. și *ibid.*, XIII, p. 104, Nr. CV.

Aș avea de adaus o dorință. În Ardeal și Banat se găsesc atâția tineri intelectuali cari-și cheltuiesc vremea amestecându-se în domenii unde aportul lor este aproape insignificant. Pe când nu numai la episcopii, dar și în parohii se găsesc registre și pachete întregi de documente, privitoare nu numai la istoria Bisericii, ci și la istoria generală a poporului lor, a căror studiere ar fi mai de folos decât strămutarea la București pentru « a aduce bufnițe la Atena ».

A N E X E

I.

Eminentissime ac Celsissime princeps, domine, domine mihi colendissime,

Quandoquidem Ecclesiae nostrae mala in tantum excreverint cumulum ut illa amplius ferri posse desperemus, de eorundem remedio solliciti, in omnes vias inquirimus, sed eas non alibi nisi apud Eminentissimam Serenitatem adinveniri posse speramus idque non aliter nisi personalis praesentiae meae oraculo proprio. Verum, quia forte multis foret offendiculo me meo ductu istud iter suscipere, ab Eminentia Vestra obnixius contendo ut pro suo in nos candore dignetur apud Suam Excellentiam obtinere ut me per literas Suae Maiestatis ad Augustissimam Suam Aulam ob rationes inibi declarandas vocari innotescat. Factura est Excellentia Vestra rem perpetuis meis gratificam studiis recompens[andam]. Quam de reliquo bene valere cupio et maneo eiusdem Eminentiae Vestrae

Addictissimus servus

Athanasius episcopus professionis valachicae in Transylvania m. propria.

Albae, 26 gbr., a. 1698.

Vldca Athanasie,

(Pecete cu negru, reprezentând pe cei trei îngerî și legenda: Aciasta iaste peciatea Mitropolii Bălgradul.)

[Pe V^o]: Athanasius, episcopus valachicus in Transylvania instat pro evocatione sui ad aulam, apud quam oretenus contra iniurias sibi et Ecclesiae suae illatas conqueri posset, a^o 1697.

(Șters:) n°. 29°.

Fasc. 10, no. 10.

Eminentissimo principi ac domino, domino Leopoldo, Sanctae Romanae Ecclesiae titulo S. Hyeronimi Ill[iri]cor[um] praesbytero

cardinali a Kolonics, archiepiscopo strigoniensi locique et comitatus eiusdem supremo ac perpetuo comiti, legato nato, primati regni Ungariae, summo secretario et cancellario Ordinis S. Ioannis Hyerosolimitani, equiti, Agrae et Majbergae comendatori, Sacrae Caesareae Regiaeque Maiestatis consiliario status intimo, domino, domino et patrono observandissimo, Viennae.

(Pecetea peste hârtie a lui Teofil, cu mitra, crucea, cârja de-asupra unei steme cu soarele și luna între doi îngeri și T M B.*, adică: Theophilus Metropolita Belgradi).

II.

Copia literarum archiepiscopi Valachorum graeci ritus uniti de conversione seu paetita unione episcopi marmorosiensis eiusdem ritus.

Eminentissime ac Serenissime Princeps, domine, domine ac patrone gratiosissime, colendissime,

Appulit huc Albam Iuliam quidam graeci ritus episcopus marmorosiensis, nationis valachicae, qui se mihi praesentavit ac, illuminatus Spiritus Sancti gratia, se unire cum Sancta Romano-Catholica Ecclesia velle revelavit. Hic episcopatus alias dependentiam suam habuit ab archiepiscopatu nostro albae-iuliensi, verum a quo me Sanctae Romano-Catholicae Ecclesiae univi, ex dispositione domini comitis Nicolai Bethlen, qui actu Viennae detinetur, aliorumque plurimorum haeticorum se subtraxit. Subiacent eidem quatuor maioris et tres minoris dignitatis protopopae, poporum numerus circiter ducenti. Paratus fuit idem dominus episcopus, perlecta eidem per meum secretarium professione fidei catholica, omnia puncta praescripta acceptare dictamque professionem in flagranti elicere, quod ipsum iudicavi differendum usque dum haud prius Eminentiae Vestrae notitiae darem, cui usque ad tempus resolutionis ab Eminentia Vostra accepti (*sic*) considerandum bene (esse) dedi (*sic*). Adivit cum eodem meus R. Pater theologus Franciscus Szunyogh Excellentissimum dominum generalem commendantem, qui sibi in eo ac in salutari intentione eius summe complacuit, ut etiam eundem singulariter per suas Excellentissimo domino generali Montecuccoli recommendavit ac passualibus extraordinariis donavit. Quid sane factu opus erit sapientissimo Eminentiae Vestrae iudicio committo humillimeque rogo quatenus, quemadmodum me piae memoriae Eminentissimus dominus cardinalis a Kollonitz, antecessor Eminentiae Vestrae, ubi me S. Romano-Catholicae Ecclesiae univissem, gratiis caesareo-regiis immunitatibusque ecclesiasticis condecoravit, etiam eundem clerumque sibi commissum unanimiter ad s[anctam] salutiferamque unionem aspirantem eadem immunitate ecclesiastica consolare haud gravetur. Praestolabor desuper Eminentiae Vestrae gratiosam favorabilemque resolutionem. Occasione huius breviter Eminentiae Vestrae passionem meam exponere

necessito. Est quoddam braxatorium ad ecclesiam nostram graecis ritibus valachicam albensem spectans, quod, ut alii volunt dicere, in fundo fisci fuisse aedificatum. Verum est pro priori in eodem loco habitasse quendam Valachum, a quo ego domunculam ante annos circiter viginti quinque emi, nullo tunc contradicente, ac Ecclesiae contuli. In eodem per annos aliquot usque ad revolutiones huius patriae licitum fuit braxare cerevisiam ac eam omni in loco educilare; quod iam Illustrissimus dominus supremus commissarius Ignatius Haan absolute conatur prohibere meque a tali educilio impedire. Quare, cum Ecclesia nostra metropolitana absolute omnibus proventibus deficiat, Eminentiam Vestram ut summum patronum meum praesentibus intensissime rogo quatenus dictae Ecclesiae meae libertatem huius educilii, quod nullo commodo aut incommodo fisco accidit, multo minus alteri, apud Augustissimam Aulam procurare haud gravetur, et, si hoc tam cito fieri non posset, saltem praetitulato domino Haan, supremo commissario, ut minus posthac me a braxatione cerevisiae et eius educilatione inhibeat impediaturque scribere haud gravetur. Gratiam hanc mihi hac in parte exhibitam in aliis occasionibus spiritualibus demereri haud intermittam, qui, me patrocinantibus gratis Eminentiae Vestrae humillime recommendans, maneo

Eminentiae Vestrae

humillimus devotissimusque servus
Athanasius, archiepiscopus Valachorum m. p.

Albae Iuliae, 30 gbris 1711.

Inscriptio:

Eminentissimo ac Serenissimo Principi Christiano Augusto, Sacrae Romanae Ecclesiae cardinali de Saxonia, archiepiscopo strigoniensi, primati regni Hungariae, Sacrae Caesareae Regiaeque Maiestatis consiliario intimo, domino ac patrono gratiosissimo colendissimo, Vienna.

(V^o): Copia.

Athanasius, episcopus unicus fogarassiensis, episcopum marmarosensem ad Sacram Unionem converti cupientem cardinali et episcopo strigoniensi e ducibus Saxoniae insinuat eumque pro impetranda immunitate ecclesiastica commendat.

Item de braxatorio quodam ad ecclesiam albensem graeco-valachicam unitorum pertinente, simul ac iure educilli, informat petitque dictam ecclesiam suam in praehabito iure manuteneri.

30 gbris 1711.

Fol. 10, no. 20.

Atanasius Episcopus Valachiae in
Fransylvania infrat pro Evocatione
Sui ad aulam apud quem oreremus
Contra injurias ab ea Catechizata
Congregari poter. N° 1697.

~~C. N° 29°~~

F. H. N^o N^o N^o

Eminentissimo Principi et Dno, Dno Leopoldo
de Saxe Romane Ecclesie Vicario S. Hieronimi
Illust. Serbyensi Cardinali, a Helmsis
et Episcopo Strygoniensis long. et potens et in dem Super
nos et per se nos unum et eodem in
Regni Hungariae Summus et Senex et Cancellarius
ordinis S. Joannis Hierosolimitani Equitum
et Ma. targa honorandissimi D. d. l. R. Regis
et Cancellarius S. Joannis D. d. l. R. et
na oba v. d. m.
Vienna.

Eminentissime ac Clarissime Princeps.
 Dne Dne mihi Clarissime

Quandoquidem Cura vna mala mentium experientur,
 cumulum ut illa am plus fieri forte desperemus, ac
 eorundem remedio Sibi in omnes res magni mus,
 sed res non alibi nisi a quod eminentissime Sudo, ad
 in Veni fore speramus, ideo non alibi nisi fieri
 nchis fructus mea orculo proprio. Verum quia
 luce nullis hoc offendit, ne meo dicit istud
 sufficere. Ab Eminencia vobis obnoxius concedo
 ne pro suo in notandore digno, a quod Suan Ex
 edentiam obtinere ut me fore Leo ad sua majestatis
 ad unquam in Sud hular obrationes, in h. de
 claudis vocari in notore facere et exelli vobis
 rem fu fieri res gratificari. Sicuti recor fieri
 quar ac reliquo bene velere cupo. & maneo cu
 Non Eminencia vobis

Atanasius Sivas

Lebanensis Episcopus, fidei Professionis
 vobis in Transylvania.

Mia 26 Io 1692

	L e i
<u>TOMUL VII (1927):</u>	300.—
CONST. C. GIURESCU. Organizarea financiară a Țării-Românești în epoca lui Mircea-cel-Bătrân.	25.—
CONST. I. KARADJA. Delegații din țara noastră la conciliul din Constanța (Baden) în anul 1415.	30.—
N. IORGA. Noi acte românești la Sibiu.	25.—
N. IORGA. Momente istorice.	8.—
N. IORGA. Informațiuni germane despre România și Basarabia pe la 1870.	10.—
Dr. ANDREI VERESS. Păstoritul ardelenilor în Moldova și Țara-Românească până la 1821.	60.—
CONST. C. GIURESCU. Nicolae Milescu Spătarul.	32.—
ȘT. METEȘ. Contribuțiuni nouă privitoare la familia boierească Buhuș din Moldova.	30.—
I. NISTOR. Răsunetul răsboiului din 1877 în Bucovina și Basarabia.	12.—
N. IORGA. Ultimele scrisori din țară către N. Bălcescu.	10.—
N. IORGA. Încă un portret al lui Mihai Viteazul.	10.—
ANDREI RĂDULESCU. Unificarea legislativă.	40.—
<u>TOMUL VIII (1927—28):</u>	320.—
H. PETRI. Relațiunile lui Jakobus Basilicus Heraclides cu capii Reformațiunii.	25.—
ANDREI RĂDULESCU. Izvoarele Codului Calimach.	18.—
N. IORGA. Imperiul Cumanilor și Domnia lui Băsarabă.	10.—
N. IORGA. O gospodărie moldovenească la 1777 după socotelile cronicarului Ioniță Canta.	12.—
I. LUPAȘ. Doi umaniști români în sec. al XVI-lea.	20.—
N. IORGA. Brodnicii și Români.	20.—
P. P. PANAITESCU. Contribuții la opera geografică a lui D. Cantemir.	25.—
G-ral R. ROSETTI. Regulamentul Infanteriei franceze din 1 August 1791 și influența lui asupra regulamentelor de cari s'au servit oștirile românești sub Regulamentul Organic.	15.—
G-ral R. ROSETTI. Notele unui ofițer norvegian înaintea și în timpul răsboiului de neatârnamare 1876—1878.	35.—
GR. NANDRIȘ. Patru documente dela Ștefan-cel-Mare.	15.—
N. IORGA. Rătăcirile în Apus ale unui pretendent român, Ioan Bogdan, în sec. al XVI-lea.	15.—
N. IORGA. Francmasoni și conspiratori în Moldova secolului al XVIII-lea.	5.—
Dr. ANDREI VERESS. Nunții apostolici în Ardeal.	30.—
N. IORGA. Din originile politicianismului român: O acțiune de opoziție pe vremea Fanarioților.	8.—
N. IORGA. Informații spaniole despre răsboiul nostru pentru independență.	32.—
G. CANTACUZINO. Colonizarea orientală în Illyricum.	35.—
<u>TOMUL IX (1928-29)</u>	200.—
N. IORGA. Cronicele turcești ca izvor pentru istoria Românilor.	12.—
N. IORGA. Portretele Domnilor noștri la muntele Athos.	20.—
D. ONCIUL. Români și Unguri în trecut.	15.—
S. GREAVU-DUNĂRE. Bibliografia Dobrogei, 425 a. Hr. — 1928 d. Hr.	80.—
N. IORGA. Portrete și lucruri domnești nou-descoperite.	20.—
N. IORGA. Comemorarea lui Francesco Petrarca.	10.—
N. IORGA. Un boier de provincie în timpul Eteriei și Reg. Organic.	10.—
Păr. H. INGIGIAN. Mărturii armenesti despre Valahia și Moldova.	35.—
G-ral R. ROSETTI. Rapoarte daneze asupra războiului din 1877-1878.	10.—
<u>TOMUL X (1929)</u>	400.—
G-ral R. ROSETTI. Câteva săbii ale lui Constantin Brâncoveanu.	15.—
CL. ISOPESCU. Documenti inediti della fine del Cinquecento.	70.—
N. BĂNESCU. Acte venețiene privitoare la urmașii lui Petru-Vodă Șchiopul.	60.—
G. SOFRONIE. Principiul naționalităților în Dreptul Internațional public.	100.—
N. IORGA. Originea moldoveană a lui Enăchiță Văcărescu.	8.—
I. LUPAȘ. «Chronicon Dubnicense» despre Ștefan-cel-Mare.	10.—
P. P. PANAITESCU. Miron Costin, Istoria în versuri polone.	85.—

MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE

SERIA III

	Lei
<u>TOMUL I (1922—23):</u>	100.—
<u>TOMUL II (1923—24):</u>	130.—
<u>TOMUL III (1924—26):</u>	840.—
ION ANDRIEȘESCU. Piscul Crăsani.	40.—
V. PĂRVAN. Getica.	800.—
<u>TOMUL IV (1924):</u>	160.—
IOAN C. FILITTI. Despre Negru-Vodă.	12.—
VINTILĂ MIHĂILESCU. Așezările omenești în Câmpia Română la mijlocul și sfârșitul sec. XIX.	25.—
Dr. ANDREI VERESS. Campania creștinilor în contra lui Sinan-Pașa	25.—
P. P. PANAITESCU. Influența polonă în opera și personalitatea cronicarilor Grigore Ureche și Miron Costin.	60.—
N. IORGA. I. Domnița Anca și patronajul ei literar; II. O prigonire politică sub Fanarioți.	15.—
N. IORGA. I. Cea dintâiu istorie universală tipărită în Transilvania; II. Moșiile familiei Beldy în Țara-Românească.	12.—
N. IORGA. Proceesele călugărilor dela Sântilie și Gheorghe, pisarul leșesc.	10.—
I. VLĂDESCU. Inceputul anului în cronicile moldovenești până la Ureche.	12.—
G-ral R. ROSETTI. Studii asupra chipului cum se făptuiă războiul de către Ștefan-cel-Mare. — Mem. I—III.	25.—
<u>TOMUL V (1925—26):</u>	160.—
N. IORGA. Comemorarea lui Edgar Quinet, cu ocaziunea semicentenarului morții lui.	5.—
ION ANDRIEȘESCU. Considerațiuni asupra tezaurului dela Vâlci-Trân lângă Plevna (Bulgaria).	15.—
AL. BUSUIOCEANU. Câteva portrete noi ale lui Mihai-Viteazul.	8.—
ANDREI RĂDULESCU. Dreptul de moștenire al soțului supraviețuitor.	30.—
N. IORGA. Trei călători în Țările Românești: Caronni, Rey, Kunisch și originea «Lucefărului» lui Eminescu.	10.—
I. LUPAȘ. Din activitatea ziaristică a lui Andrei Mureșeanu.	60.—
N. IORGA. Lucruri noi despre Chilia și Cetatea-Albă.	15.—
N. IORGA. Un prinț portughez cruciat în Țara-Românească a sec. al XV-lea.	10.—
N. IORGA. O istorie a lui Mihai-Viteazul de el însuși.	10.—
<u>TOMUL VI (1926—27):</u>	300.—
G-ral R. ROSETTI. Studii asupra chipului cum se făptuiă războiul de către Ștefan-cel-Mare. — Mem. IV și V.	50.—
N. IORGA. O mărturie din 1404 a celor mai vechi «Moldoveni».	8.—
N. IORGA. O tipăritură românească la Uppsala.	15.—
N. IORGA. Goleștii și alți elevi ai lui Töpffer în Geneva.	10.—
ANDREI RĂDULESCU. Șaizeci de ani de Cod Civil.	20.—
N. IORGA. Știri nouă despre biblioteca Mavrocordaților și despre viața muntenească în timpul lui Constantin-Vodă Mavrocordat.	18.—
N. IORGA. Cea mai veche ctitorie de nemeși români din Ardeal (1408—9).	15.—
N. BĂNESCU. Opt scrisori turcești ale lui Mihnea II «Turcitul».	30.—
G. VĂLSAN. Harta Moldovei de Dimitrie Cantemir.	30.—
N. IORGA. Foaia de zestre a unei domnițe moldovenești din 1587 și exilul din Veneția al familiei sale.	15.—
V. MOTOĞNA. Răsboaiele lui Radu Șerban (1602—1611).	30.—
ETTORE PAIS. Gli scavi di Pompei ed il tesoro di Mahdia.	12.—
Dr. ANDREI VERESS. Scrisorile Misionarului Bandini din Moldova (1644—1650).	25.—

VERIFICAT
1987